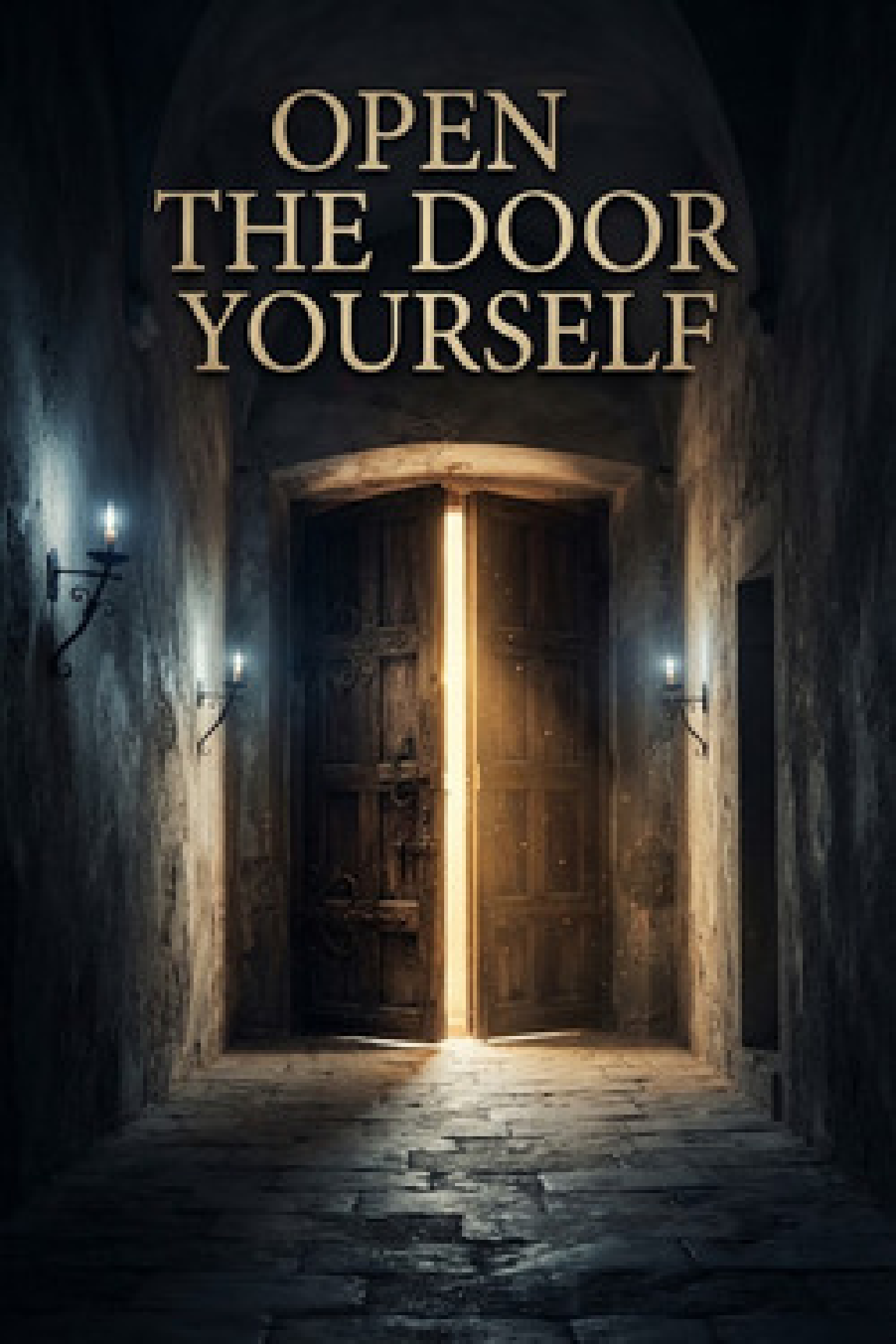

OPEN THE DOOR YOURSELF

வாசற்படி 5

கதவை நீங்களே திறவுங்கள்

பலருடன் அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கூடவே
வரும் ஒரு விசித்திரமான பழக்கம் உண்டு.

அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.

சரியான கணத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

சரியான வாய்ப்புக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

அங்கீகாரத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

தாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்று யாராவது
சொல்வதற்காகக் காத்திருக்கிறார்கள்.

ஏறக்குறைய ஒருபோதும் வராத, கண்ணுக்குத்
தெரியாத ஓர் அனுமதிக்காகக்
காத்திருக்கிறார்கள்.

அசாதாரணமான ஆண்களும் பெண்களும் தங்கள்
சொந்த வாய்ப்புகளின் வாசற்படியிலேயே
அசையாமல் நின்றுவிடுவதைப் பல ஆண்டுகள்
கவனித்தேன்.

அவர்களுக்குத் திறமை இல்லாததால் அல்ல.

அவர்களுக்கு அறிவுத்திறன் இல்லாததால் அல்ல.

அவர்கள் அனுமதிக்காகக் காத்திருந்ததால்.

இப்படிச் சொல்லக்கூடிய ஒருவருக்காக:

"போ."

"இப்போது உன்னால் முடியும்."

"உனக்கு அனுமதி உண்டு."

வாழ்க்கை இப்படி இயங்குவது அரிது.

உண்மையில், ஏறக்குறைய ஒருபோதும் இல்லை.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, என் இருப்பின் உண்மையிலேயே முக்கியமான முடிவுகள் எதற்கும் முன்னால் ஓர் உறுதி இருக்கவில்லை என்று உணர்கிறேன்.

எதற்கும் இல்லை.

புதிதாக ஒன்றைத் தொடங்கியபோது நான் தயாராக இருக்கவில்லை.

திசையை மாற்றியபோது என்னிடம் எல்லாத் தகவல்களும் இருக்கவில்லை.

என்னைவிடப் பெரிய சவால்களை ஏற்றுக்கொண்டபோது என்னிடம் எந்த உத்தரவாதமும் இருக்கவில்லை.

என்னிடம் ஒரே ஒரு நம்பிக்கை மட்டுமே இருந்தது.

அசையாமல் இருப்பது இன்னும் மோசமாக இருந்திருக்கும் என்று.

வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கும் வேடிக்கை பார்த்த வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான வேறுபாடு பெரும்பாலும் அங்கேதான் இருக்கிறது.

ஒருவர் எதிர்காலத்திடம் அனுமதி கேட்பதை நிறுத்தும் கணத்தில்.

இளமையில், நமக்காக முடிவெடுக்கும் பொறுப்பு சிலரிடம் இருக்கிறது என்று நம்புகிறோம்.

ஆசிரியர்கள்.

நிர்வாகிகள்.

நிறுவனங்கள்.

அதிகாரிகள்.

நாம் எதிர்கொள்ளும் அதே புதிரைத்தான்
அவர்களும் எதிர்கொள்கிறார்கள் என்று
காலப்போக்கில் கண்டுகொள்கிறோம்.

முழுமையான வரைபடம் யாரிடமும் இல்லை.

முடிவு உண்மையில் யாருக்கும் தெரியாது.

எல்லோரும் தங்கள் சொந்தக் கதையின் ஒரு
பகுதியை அந்தந்தக் கணத்தில்
உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கண்டுபிடிப்பு அச்சமூட்டலாம்.

அல்லது விடுதலை தரலாம்.

எனக்கு அது ஒரு விடுதலையாக இருந்தது.

ஏனெனில் அது பொறுப்பை ஏற்க என்னைக்
கட்டாயப்படுத்தியது.

பொறுப்பு ஒரு விநோதமான சொல்.

பலர் அதைச் சுமையுடன் இணைக்கிறார்கள்.

நான் அதைச் சுதந்திரத்துடன் இணைக்கிறேன்.

உங்களுக்காக வேறொருவர் முடிவெடுக்கும்வரை,
பழியை எப்போதும் அவர் மீது சுமத்திவிடலாம்.

நீங்கள் முடிவெடுக்கும்போது, சாக்குப்போக்குகள்
எதுவும் இல்லை.

நீங்கள் மட்டுமே இருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த திசையும்.

கைவிடுவது மிக எளிதாக இருந்திருக்கக்கூடிய
கணங்கள் இருந்தன.

இருந்த இடத்திலேயே இருப்பது.

இடர் எடுக்காமல் இருப்பது.

என்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் இருப்பது.

மாறாமல் இருப்பது.

ஒவ்வொரு பாதையிலும் இத்தகைய சந்திப்புகள்
உண்டு.

அவை அறிவிப்பின்றி வருகின்றன.

ஒரு கதவு திறக்கிறது.

நம்மில் ஒரு பகுதி அதைக் கடந்து செல்ல
விரும்புகிறது.

இன்னொரு பகுதி தப்பி ஓட விரும்புகிறது.

ஏனெனில் மாற்றத்துக்கு எப்போதும் ஒரு விலை
உண்டு.

அந்தக் கணத்தை யாரும் பார்ப்பதில்லை.

வெளியிலிருந்து எல்லாமே எளிதாகத்
தோன்றுகிறது.

உள்ளிருந்து அது ஒரு போர்.

உலகத்துக்கு எதிராக அல்ல.

நமக்கு எதிராகவே.

தவறு செய்துவிடுவோமோ என்ற அச்சத்துக்கு
எதிராக.

தகுதியில்லாமல் போவோமோ என்ற அச்சம்.

மற்றவர்களின் தீர்ப்பைப் பற்றிய அச்சம்.

ஏற்கெனவே நம்மிடம் இருப்பதை
இழந்துவிடுவோமோ என்ற அச்சம்.

அச்சம் ஒரு மோசமான ஆலோசகர், ஆனால்
சிறந்த ஒரு சுட்டிக்காட்டி என்று
கற்றுக்கொண்டேன்.

பெரும்பாலும் நாம் ஆராய வேண்டிய
திசையையே அது சரியாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

அது இனிமையானது என்பதால் அல்ல.

அதற்குள் வளர்ச்சி இருப்பதால்.

என் வாழ்க்கையை மாற்றிய அனுபவங்கள்
செளகரியமானவை அல்ல.

அவை உத்தரவாதம் கொண்டவை அல்ல.

அவை இடர்கள் இல்லாதவை அல்ல.

அவை வெறுமனே அவசியமானவை.

ஒரு கட்டத்தில் தேர்வு செய்தே ஆக வேண்டும்.

அனுமதிகள் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம்.

அல்லது வாழத் தொடங்கலாம்.

இரண்டும் அரிதாகவே ஒன்றுசேர்கின்றன.

சாத்தியமான எல்லாத் தகுதிகளும் இருந்தும்
ஒருபோதும் புறப்படாத மனிதர்களைச்
சந்தித்திருக்கிறேன்.

ஏறக்குறைய எதுவும் இல்லாமலேயே
கண்டங்களைக் கடந்து, நிறுவனங்களைக் கடடி,
நோய்களை எதிர்கொண்டு, தங்கள் இருப்பையே
புதிதாக உருவாக்கிக்கொண்ட மற்றவர்களையும்
சந்தித்திருக்கிறேன்.

வேறுபாடு சுயவிவரக் குறிப்பில் இருக்கவில்லை.

அது மனப்பான்மையில் இருந்தது.

இரண்டாம் வகையினர் ஒன்றைப்
புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

தங்களைக் காப்பாற்ற யாரும் வரப்போவதில்லை.

சரியான கணத்தை யாரும் தங்கள் கையில்
கொடுக்கப்போவதில்லை.

தாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்று யாரும்
அதிகாரபூர்வமாகச் சான்றளிக்கப்போவதில்லை.

ஆகவே அவர்கள் தொடங்கினார்கள்.

அவ்வளவுதான்.

ஏறக்குறைய எல்லாப் பெரிய மாற்றங்களும்
குறைபாடுள்ள ஒரு விதத்திலேயே
தொடங்குகின்றன என்று காலப்போக்கில்
புரிந்துகொண்டேன்.

தயக்கமான ஒரு முதல் அடி.

ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு.

ஒரு பயணம்.

ஒரு கையொப்பம்.

அதை எடுப்பவரைவிடப் பெரியதாகத் தோன்றும்
ஒரு முடிவு.

துணிவு என்பது அச்சம் இல்லாத நிலை என்று
பெரும்பாலும் விவரிக்கப்படுகிறது.

அது அபத்தம்.

அச்சம் உங்கள் அருகில் தொடர்ந்து
நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும் முன்னேறுவதே
துணிவு.

அது மறையாது என்று தெரிந்தும்.

அது இரைச்சலிடும் என்று தெரிந்தும்.

திரும்பிப் போகும்படி உங்களை நம்பவைக்க அது
முயலும் என்று தெரிந்தும்.

எப்படியும் முன்னே செல்வது.

இன்று நாம் ஒரு சீரான பயணப்பாதையாகப்
பார்ப்பது, அது நிகழ்ந்த கணத்தில்,
நொறுங்கக்கூடிய தேர்வுகளின் ஒரு வரிசையாக
இருந்தது.

பல சமயம் சரியானதைச் செய்கிறேன் என்ற
உறுதி என்னிடம் இருக்கவில்லை.

எதுவும் செய்யாமல் இருப்பதே தவறானது என்ற
உறுதி மட்டுமே இருந்தது.

இது நுட்பமான, ஆனால் தீர்மானகரமான ஒரு
வேறுபாடு.

வெல்பவர்களுக்கு வாழ்க்கை எப்போதும்
வெகுமதி தருவதில்லை.

புறப்படுபவர்களுக்கே பெரும்பாலும் வெகுமதி
தருகிறது.

முயல்பவர்களுக்கு.

துணிபவர்களுக்கு.

கதவைக் கடந்து செல்பவர்களுக்கு.

ஏனெனில் ஒவ்வோர் அனுபவமும் இன்னோர்
அனுபவத்தை உருவாக்குகிறது.

ஒவ்வோர் அடியும் புதிய வாய்ப்புகளை
உருவாக்குகிறது.

ஒவ்வோர் அசைவும் புதிய சந்திப்புகளை
உண்டாக்குகிறது.

அசையாமல் இருப்பதோ அசைவின்மையை
மட்டுமே உண்டாக்குகிறது.

இன்று பலர் ஊக்கங்களைத் தேடுகிறார்கள்.

நான் ஒரு திசையைத் தேடுகிறேன்.

ஊக்கங்கள் மாறுகின்றன.

திசைகள் நிலைத்திருக்கின்றன.

ஒன்று ஏன் சாத்தியமற்றது என்று உங்களுக்கு
விளக்கத் தயாராக இருக்கும் மனிதர்கள்
எப்போதும் இருப்பார்கள்.

ஏன் இது சரியான கணம் அல்ல என்று.

ஏன் நீங்கள் தயாராக இல்லை என்று.

ஏன் உங்களுக்குப் போதுமான அனுபவம் இல்லை
என்று.

ஏன் இடர் மிக அதிகம் என்று.

அவர்கள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

பிறகு நீங்களாகவே முடிவெடுங்கள்.

ஏனெனில் இறுதியில் அவர்களில் யாரும் உங்கள் வாழ்க்கையை வாழப்போவதில்லை.

உங்கள் துறப்புகளின் சுமையை அவர்களில் யாரும் சுமக்கப்போவதில்லை.

உங்களுக்குப் பதிலாக அவர்களில் யாரும் காலத்தைக் கடந்து செல்லப்போவதில்லை.

அது உங்களுக்கு மட்டுமே உரிய ஒரு பணி.

காலம் எனக்கு விட்டுச் சென்ற ஒரு பாடம் இருக்குமானால், அது இதுதான்.

என் இருப்பை மாற்றிய வாய்ப்புகள் அனுமதிக் கடிதத்துடன் வரவில்லை.

அவற்றில் முத்திரைகள் இல்லை.

அவற்றில் சான்றிதழ்கள் இல்லை.

அவற்றில் உத்தரவாதங்கள் இல்லை.

அவற்றில் ஒரே ஒரு கேள்வி மட்டுமே இருந்தது.

“நீ உள்ளே வர விரும்புகிறாயா, அல்லது வெளியிலேயே இருக்க விரும்புகிறாயா?”

ஒவ்வொரு முறையும் நான் அஞ்சினேன்.

ஒவ்வொரு முறையும் தயங்கினேன்.

ஒவ்வொரு முறையும் அதே ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்.

யாரும் எனக்கு அனுமதி தரப்போவதில்லை.

ஆகவே கதவை நானே திறந்தேன்.

கதை தொடர்ந்து நடந்தது அங்கிருந்துதான்.